

Zpráva o činnosti

ŠKOLY

ZŠ A MŠ HORKA NAD MORAVOU

2020/2021

Úvodní slovo ředitelky školy

Školní rok 2020/2021 došel do finále. Jsme rádi, že jsme tento organizačně náročný rok všichni společně zvládli. Nebylo to lehké, škola byla uzavřena od 14. října 2020 a pro všechny žáky se znovu otevřela až 24. května 2021. Sedm měsíců - krátká doba v lidském životě, nekonečně dlouhá doba ve školním roce.

Snažíme se společně se žáky zkušenosti z tohoto období reflektovat, najít pozitiva, která si mohou odnést do svého života. Zažívali jsme situace, ve kterých žáci byli více odpovědní za své učení, naučili se lépe plánovat, v rámci digitální gramotnosti se hodně posunuli. Věříme, že krize v sobě nese příležitost, výzvu, a to chceme pěstovat i v našich žácích.

Poslední měsíc, který jsme společně strávili ve škole, jsme podporovali u žáků restart učení pozitivní zpětnou vazbou, utužovali vzájemné vztahy ve třídě a společně zažívali opět radost, kterou nám učení na dálku nepřinášelo.

Vše bylo ale za cenu preventivního antigenního testování a nošení roušek. Chápu rodiče, žáky i zaměstnance, že se jim tato povinnost nelíbí. Škola jako státní instituce se řídí mimořádnými opatřeními Ministerstva zdravotnictví. Nejsem odborník na epidemiologii a ani lékař, nepřísluší se mi rozporovat vládní nařízení. Naším primárním cílem je vzdělávání žáků a škola je přitom povinna zajišťovat bezpečnost a ochranu zdraví dětí. Nezbývá než věřit, že nový školní rok bude lepší než ten letošní.

Děkuji všem dětem, rodičům i kolegům ve škole za spolupráci a pomáhající přístup.

*Mgr. Sylva Stavarčíková
ředitelka ZŠ a MŠ Horka nad Moravou*

Jak jsme prožili uplynulý

půlrok?

Během vánočních prázdnin se potvrdily obavy všech učitelů naší školy z nepříznivého vývoje pandemické situace a s novým rokem přišla i oficiální informace o tom, že budeme zase učit distančně. Někteří tuto zprávu přijali jako výzvu vyzkoušet si nové aplikace a vymoženosti z oblasti techniky, jiní zkousli zuby a snažili se skloubit domácnost s obrazovkou. Všichni jsme se ale naučili něco nového, všichni jsme prožili úspěchy i nezdary a všichni jsme se před koncem školního roku setkali prezenčně.

Home Office neboli práci z domu, kterou jsem měla možnost vyzkoušet si během distanční výuky, jsem před úplným návratem do školy také kombinovala s prezenční výukou. Toto období bylo nejnáročnější. Plánování online hodin na 1. i 2. stupni vyžadovalo stejné úsilí. Žáci 2.A si velmi rychle na online prostředí zvykli. Rozdělení do menších skupin, aktivita žáků a zapnuté kamery, to vše mi usnadňovalo učení skrze počítač.

Marta Švehlová

Ačkoli byl uplynulý rok dost náročný, co se týče komunikace se žáky (a některými rodiči) a jejich podpory k učení, odnáším si z něho i plno pozitiv. Díky distanční výuce jsem se seznámila s novými materiály, webovými stránkami a aplikacemi, které bych v prezenční výuce s největší pravděpodobností ani nevyhledávala. Do dalších let mi tedy přibýly zdroje učebních materiálů a aktivit, které vím, že žáky baví a podporují jejich motivaci v učení.

Tereza Vaňková

V uplynulém půlroce se toho odehrálo mnoho. Nejen v důsledku distanční výuky, ale taky proto, že jako začínající učitelka jsem se potýkala (a nadále potýkám) s prvotními zkušenostmi z třídnictví. Opět se mi potvrdil fakt, že rada od mých kolegů je pro mě velice přínosná a mít dobré vztahy na pracovišti je opravdu stěžejní. Školní půlrok byl mnohdy chvílkami hodně náročný, proto kolegiální podpora vždy přišla opravdu velice vhod.

Asi největší zážitek, který se v průběhu druhého pololetí odehrál, byla distanční výuka (opět). Přestože je toto období velice náročné a vyčerpávající, ráda bych se rozepsala pouze o pozitivních věcech, které jsem zaznamenala.

Tedy co pozitivního si odnáším z distanční výuky? Rozhodně zaběhlý systém, který dobře fungoval. Já a děti s rodiči jsme se s ním dobře sžili. Také komunikace s žáky byla oproti minulé distanční výuce mnohonásobně lepší. Všichni žáci se na online výuku přihlašovali. Také musím ocenit skvělou spolupráci

s párovou učitelkou Martou Švehlovou a asistentkou Martinou Vachutkovou.

Žáci měli čtyři hodiny týdně online matematiku a čtyři hodiny týdně český jazyk. Každé pondělí probíhala online třídnická hodina a dobrovolná dílna čtení. V pátek měly děti online angličtinu. Individuálně také probíhalo procvičování čtení. V našem světě se mi velice líbilo využívat koncept tvorby projektů – zde jsem se inspirovala u svých kolegyně. Dětem se tvorba projektů líbila, protože si na něm mohly pracovat vlastním tempem a nebyly svázány vyučovací hodinou ve škole. Asi největší radost měly z tvorby jarního deníku (zde jsem se inspirovala u Danky Hrnkové). V něm si děti například zaznamenávaly jarní květiny nebo klíčení luštěnin. Deníky jsme si poté společně s žáky zhodnotili. Děti měly také veselé a příjemné zpestření v době velikonočního projektového týdne (např.: vzít si na sebe barvu podle určitého velikonočního dne, vytvořit si velikonoční věnce z papíru a velikonoční přání, udělat jakoukoliv

pohybovou kreaci a natočit ji na video...). Tedy pokud by se měla distanční výuka vrátit vím, od čeho se odrazit.

Květa Merunková

Potřebuji vidět, jak žáci reagují, co prožívají, zda jsou unaveni nebo zda zvládnou ještě víc úkolů. To mi distanční výuka neumožňuje.

„Uvědomila jsem si, že mi distanční výuka vůbec nevyhovuje, chybí mi kontakt s žáky.“

Nekvalitní připojení u některých žáků, nesoustředěnost, prodlevy v odpovědích, to vše mi ztěžovalo práci. Proto jsem byla šťastná, že jsme se vrátili do školy k prezenční výuce. To je také odpověď na otázku: „Jaký je můj největší zážitek za uplynulý půlrok?“ Být ve škole s dětmi, prožívat úspěchy i neúspěchy společně, pracovat na vztazích a objevovat okolní svět společně.

Na všem zlém se dá najít i něco pozitivního. To vidím v tom, jak prvňáci zvládli práci na počítači, že se dokázali orientovat a ovládat potřebné funkce a programy potřebné k online výuce. Stejně tak i já jsem se posunula v práci s počítačem.

Soňa Pavlíková

Celý letošní půlrok byl pro mě jako začínající učitelku hektický. Mé zážitky ze školních lavic v roli žáka vystřídaly zážitky v roli učitelky. A že jich bylo. Vybrat jeden jediný by byl opravdový oříšek.

Mezi největší zážitky a nejspíš i stresy řadím společné natáčení pohádek O Koblížkovi a O koťátku, které zapomnělo mňoukat, s prvňáky. Ještě dnes si vzpomínám na ty pocity, když jsem si v devět hodin večer volala s maminkou jednoho žáka, protože její přeposlaná nahrávka bohužel nefungovala. Naštěstí vše dobře dopadlo a další den nás v podvečerních hodinách čekalo společné

pyžamové promítání. V této covidové době, kdy bylo vše zavřené, to bylo velmi příjemné zpestření všedního dne. Velice mě potěšily i následné pozitivní ohlasy od rodičů.

Se třetáky ráda vzpomínám na společné online pečení housek, které skončilo velkým úspěchem, bez jakéhokoli zranění a požáru.

Za poslední půlrok si odnáším nespočet nově získaných dovedností a zkušeností, které jistě využiji i v budoucnu. Dále jsem se utvrdila, jak důležitý je v hodinách smích.

Michaela Bartoňová

Největším zážitkem v uplynulých měsících bylo třídní setkání k prožitkovému čtení, které bylo obohacující, a to nejen o čtenářství, ale i o spolupráci párových učitelů a plánování výuky. Dále obohacující byly schůzky PRPŠ k prožitkovému čtenářství, kde jsem získala nové nápady, ověřené postupy a rady, jak přistupovat ke čtenářství.

Pozitiva k uplynulému půlroku se hledají těžko, když převážnou část jsem strávila doma před monitorem se sluchátky na uších. To nebyla zrovna moje představa, jak bych chtěla učit. Proto jsem si velmi oddechla, když jsme se mohli vrátit do školy na prezenční výuku. Po návratu z distanční výuky mě nepřestávaly děti překvapovat, jak byly nadšené do práce, držely spolu jako kolektiv, prostě byly úžasné. A to mě pozitivně motivovalo k další práci, k tvoření a hledání materiálů.

Andrea Suková

Jako třídní učitelka v první třídě jsem si znovu uvědomila, jak je úžasné učit děti uprostřed přírody, venku.

Během závěrečného pololetí jsme se hodně chodili učit ven, na lavičky, pod krásné velké stromy, do venkovní učebny nebo jen na trávu - prostě ven. Někdy jsme potřebovali k zapisování úkolů lavičky a stoly, jindy stačil malý podsedák a naslouchání v trávě. Díky naší nové krásné školní zahradě bylo vždy místo pro všechny třídy, které právě venku chtěly být. Učili jsme se naslouchat a vnímat, přestože nás mnohdy pozorovala na stromě veverka nebo nám po noze lezl mravenec.

To všechno přispívalo k učení. A hlavně - mohli jsme se zhluboka

nadechnout, protáhnout či proběhnout. Bylo to moc fajn. Dětský den jsme si užili také venku. Plnili jsme ve skupinkách deset úkolů Vědomostní stezky kolem školy a moc nás to bavilo.

Lea Höchsmannová

Po prvním školním roce mého působení v této škole jsme si uvědomila, že mám na dosah spoustu kolegů, se kterými můžu vzájemně sdílet jak zkušenosti, tak nové nápady. Velmi mě obohatila všechna setkání a školení, kterých jsem se mohla zúčastnit. Největším zážitkem byla účast nejprve na dvoudenním a později ještě jednodenním setkání...

Šárka Müllerová

Mé největší AHA a zároveň radost roku patří pisatelské dílně, na kterou se děti těší a samostatně nebo ve dvojici tvoří příběhy. Kdybych tušila, jak psaní druháky pohlčí, jak snadné bude dílnu zavést a jaké přínosy bude mít pro osvojování učiva ČJ, nečekala bych až na druhý ročník. Zpočátku vyprávění mnohdy tvořila jedna dlouhá věta, ve které se opakovalo stále dokola A POTOM nebo A PAK.

Postupně se děti učily toto nekonečné souvětí členit na kratší větné celky a na konci roku jsou mnozí pisatelé schopni cíleně využívat synonyma, někteří i přímou řeč. Když přičtu devizu těšení se většiny žáků na úterní pátou hodinu, jednoznačně jsem dílnu psaní přidala ke svým oblíbeným vyučovacími hodinám. Samozřejmě je mnoho oblastí, které bude potřeba s dětmi v rámci psaní v dalších ročnících prohlubovat, ale první krůčky mají za sebou a já se těším, co z jejich pera vzejde ve třetí třídě, přestože už nebudu jejich třídní učitelka.

Daniela Hrnková

Dlouhá distanční výuka, během které jsem byla izolovaná, často jen se svými myšlenkami, mi pomohla přijmout fakt, že nelze být skvělým učitelem ze dne na den.

Mezioborové sdílení s kolegy z celé republiky, inspirativní webináře, a hlavně přibývající zkušenosti přímo z „místa činu“ ve škole mě neskutečně posunuly vpřed. Získala jsem sebevědomí i určitou jistotu, které bylo na počátku mé kariéry zoufale málo. Být učitelem – být se říká, že je to poslání, je hlavně velkou dřinou. A kdo to chce dělat dobře a se smyslem, musí holt makat. A tak makám 😊

Tento školní rok jsme se snažili s páťáky učit co nejvíce venku. V době, kdy bylo obzvláště těžké se svobodně nadechnout čerstvého vzduchu, jsme tak spojili příjemné s užitečným.

Jiřina Sedláčková

Zastavili jsme se také v ptačí říši a na chodbě před třídou si uspořádali výstavu ptáků. S dětmi jsme měli krásný zážitek, tematicky jako ušitý k probíranému učivu - před okno se nám usadil kalous ušatý, kterého jsme mohli pozorovat naživo. Myslím, že lepší pomůcku jsme si nemohli přát:-).

**„Do budoucna je
určitě dobré
vědět, že
zvládnout se dá
všechno.“**

Ať už nám školní rok přinese pandemii, distanční výuku nebo nové programy, nakonec se s tím všichni nějak popereme, zvládneme to a zocelí nás to do dalšího života. Jak učitele, tak děti 😊

Kamila Fojtášková

Uplynulý školní rok byl určitě pro mnoho z nás velkou výzvou - jak neustálé střídání prezenční a distanční výuky, tak očekávání, kdy a zda se ještě společně sejdem ve třídě a prožijeme něco naživo.

Každý se s tím vyrovnával po svém. Někomu změny nevadily, někdo je snášel hůř. Každopádně jsme se dočkali a v dubnu se všichni konečně sešli ve třídě.

A co se nám společně podařilo? Určitě bych ráda zmínila Velikonoční online koncert dobré nálady:-), do kterého se zapojilo mnoho dětí, ať už jako účinkující nebo jako nadšení posluchači.

A protože jsme v tomto roce vstoupili s dětmi do projektu "Živočichové", čekala nás ve škole hned na začátek prezentace lapbooků vybraných zvířat, které děti samostatně nebo ve dvojicích vytvořily a které se jim opravdu moc povedly.

Poslední půlrok byl pro nás všechny, žáky i pedagogy, zcela specifický. I když jsme již měli určité zkušenosti s distanční výukou z období prvního lockdownu, bylo zcela zřejmé, že nemá-li být toto období z hlediska vzdělávání zcela ztraceným, bude nutné se adaptovat. Prazvláštní doba, v níž slovo "positivní" nabylo zcela negativní konotace, nás přiměla používat programů a platforem, o jejichž možném začlenění do výuky neměla většina z nás ani tušení. Bylo pro mne příjemným překvapením, že si po určité době dokázaly obě strany vzdělávacího procesu na tyto nestandardní podmínky přivyknout, pročez bylo možné maximalizovat efektivitu online výuky.

I když si nelze věc přehnaně idealizovat a všichni, věřím, doufáme, že se opětovnému zavedení této formy výuky již vyhneme, myslím, že přes všechny prvotní obavy bylo žákům umožněno vzdělávat se v maximální možné míře. Přestože jsme neustále naráželi na technické komplikace i klesající pracovní morálku, v některých případech limitně se blížících nule, dokázali jsme se přes toto období překlenout a úspěšně se vrátit do školních lavic. Velmi si proto považují pracovního nasazení těch žáků, kteří se nezvyklým režimem nenechali vyvést z míry a dělali vše pro to, aby byl průběh online hodin co nejhladší a odnesli si z nich maximum.

Velké uznání náleží i těm rodičům, kteří s pedagogy systematicky spolupracovali. Bez této kooperace by byly dopady pandemie na vzdělávání žáků mnohem markantnější. I když jsme, věřím, dokázali systém distančního vzdělávání v porovnání s první vlnou proticoronavirových opatření výrazně posunout, zapojovat žáky mnohem aktivněji a být jim o poznání větší oporou při vlastním učení, bude jistě panovat konsensus na parafrázi slavné věty ze známé povídky *Havran* - Nikdy víc!

Jakub Neubauer

Jelikož jsem do pracovního procesu vstoupil loni v březnu a během dvou týdnů jsme se přesunuli na distanční výuku (ve které jsme i letos pokračovali skoro celý rok), neměl jsem tolik možnost užít si reálnou, fyzickou, prezenční práci učitele. O to více mě potěšilo, že jakákoliv únava či nechut, kterou jsem na distanční výuce začínal ke konci pociťovat, okamžitě s návratem k "normálu" zmizely a vystřídala je (doposud přítomná) radost z kontaktu s dětmi, z možnosti pracovat s nimi a ne jen s jejich ikonkami na obrazovce a v neposlední řadě z různorodosti zážitků, kterou mi moje práce každý den přináší.

Čeněk Cvešper

V tomto půlroce bylo nejtěžší pro organizaci školy to, že jsme se dovídali informace a změny vždy až na poslední chvíli. Museli jsme na ně rychle reagovat a informovat pedagogy, žáky a rodiče. Novinkou bylo připravit a realizovat testování.

Samotná online výuka pro mě nebyla problém. Co mi při ní nevyhovovalo a dělalo problémy bylo, že nevidím žáky a nemám zpětnou vazbu, jestli pracují a jak pracují. I když se většina žáků připojovala, nevím, jaké a kolik znalostí si z učiva odnesli. Návrat do prezenční výuky byl pro mě velmi vítaný.

Martina Hricová

Letošní školní rok se – podobně jako ten minulý – nesl ve znamení mnoha opatření a distanční výuky. I když byly tyto záležitosti vnímány spíše negativně, rozhodně přinesly spoustu nových dovedností nám učitelům i našim žákům.

Začali jsme pracovat s novými programy, vylepšili jsme se v užívání těch starých. Naučili jsme se rychle řešit situace, které by nás v běžném režimu nepotkaly – nefunkční mikrofony, ztrácející se signál, vzájemné vyhazování žáků (a občas učitelů)

z hodin, přetížení sítě. S každým týdnem efektivněji.

Objevovaly se i příjemné momenty – úspěšně proběhnuvší online práce ve skupinách, hladce přenesená prezentace nebo zapojení všech žáků na virtuální tabuli.

I přesto, že jsme se žáky často měli možnost strávit i nějaký čas povídáním si a nahlédnutím do našich domovů, okomentováním pokojíčků a zhodnocením svačinek (v čase velké přestávky před odhlášením), nemohlo to vynahradit běžný kontakt ve škole. Domnívám se, že jej teď ještě více oceňují obě strany.

„Největší zážitek byl tedy návrat do školy a možnost učit venku, setkat se se všemi normálně.“

Že už nic nepraská a vyvolaný žák se záhadně neodpojí je milým bonusem.

Veronika Neubauerová

Uplynulý půlrok byl pro mě velká škola. Uvědomila jsem si díky němu, nakolik jsme jako lidé přizpůsobiví a že je možné z jakkoli těžké doby vytěžit mnoho dobrého. Dále jsem se utvrdila v tom, že škola může být místem, kde se musí dodržovat pravidla a řád, ale zároveň může být prostředím, kam se žáci i kantoři mohou rádi vracet a mnoho hezkého sdílet. Nejpozitivnější pro mě byly vyučovací hodiny strávené na čerstvém vzduchu při aktivitách, které děti nejen něco naučily, ale i rozhýbaly. I když byl online prostor v době koronavirové velkou pomocí, teprve osobní kontakt se žáky dovolil více prohloubit náš vztah a budu se těšit na příští školní rok.

Alžběta Juříková

Uvědomila jsem si, že lidský kontakt, společné prožívání, společné objevování při výuce nelze nahradit sebelepší technikou. Poměrně dost žáků si odmítalo nebo nemohlo zapnout kameru při online hodinách, takže naše komunikace byla velmi odosobněná.

Nemám žádný výraznější zážitek, prožívala jsem jakési bezčasí, jeden den jako druhý. Ani víkendy nevyčnivaly, protože jsem i v tyto dny zasedala k počítači a chystala hodiny, nebo kontrolovala došlé úkoly. Ráda vzpomínám na třídnické hodiny v pondělí, kdy jsme si společně s žáky říkali, jak nám chybí naše třída (učebna), jak moc se těšíme, až se zase potkáme.

Jana Skácelíková

Současná doba je spojená s řadou nových výzev, mezi které patří i distanční výuka. Pro učitele, žáky, rodiče, ale i asistenty pedagoga je distanční vzdělávání novinkou, na kterou si teprve zvykají, a myslím si, že ji všichni zvládají – zvládli velice dobře.

V případě asistentů pedagoga byl z počátku průběh jejich zapojení do distanční výuky více než nejasný. Postupně se vyprofilovaly situace, kdy mohli poskytovat jednak podporu samotným žákům, ale mohou být nápomocni i učitelům ve výuce (práce ve skupině, poskytování učebních materiálů - podkladů do výuky, individuální konzultace, podpora na dálku a v neposlední řadě i pomoc s distanční výukou).

Za sebe musím přiznat, že koncentrace v online výuce u mě postupně upadala a bylo stále těžší udržet pozornost a soustředit se na výuku. Spolu se žáky jsme se shodli, že blížící se konec distanční výuky je nejen pro ně, ale i pro ostatní vysvobozením.

Pavla Kubíčková

Za uplynulý půlrok jsem si uvědomila, že nejlíp je mi ve škole plné děti. Bez nich je tu smutno a prázdno. Moc doufám, že se blíží už jen lepší časy a škola se vyprázdní pouze na pár dní o prázdninách a po nich se tu pokaždé setkáme v plném počtu. :)

Martina Vachtková

Před velikonočními prázdninami jsme se třídou uspořádali Velikonoční online koncert. Děti se do něj, k našemu údivu, nadšeně pustili a zanedlouho bylo přihlášeno téměř deset vystupujících. Učitelé se ujali role moderátorů a ostatní děti ušlechtilé role diváků. Na kameře, kterou účinkující museli pečlivě nainstalovat ve svém pokoji, jsme shlédli hravé skladby na zobcovou flétnu (například Piráti z Karibiku), uklidňující klavírní vystoupení (například z Harryho Pottera), hru na kytaru vybrnkáváním či originální improvizovanou hru na bicí! Nakonec se spontánně přidala jedna žačka, která přes svou nepřipravenost s chutí zaimprovizovala a zazpívala píseň "Jsem z tebe blázen", kterou (k úsměvu všech ostatních) vskutku pobavila a vtipně tak zakončila příjemné dopoledne na naší schůzce v MS Teams.

Anna Němcová

Uplynulý půlrok mi přinesl řadu velkých změn v osobním i pracovním životě. Jsem za ně vděčná. Když jsem se nemohla věnovat svému předmětu, který na škole učím (HV), spolupracovala jsem místo toho se dvěma slabšími žáky z 9. ročníku v roli asistentky. Sdílela jsem s nimi online výuku, odpoledne jsme si volali a plnili společně úkoly. Práce mi dávala smysl a těšila mě, i když byla náročná.

Obohatilo mě v tak zvláštní době pozorovat na sobě i druhých jiné vnímání času, strachu, ticha, radosti, samoty... Myslím, že nedobrovolná izolace je unikát, který nám mnoho ukázal a odhalil. Je mi upřímně líto všech, kteří o někoho přišli,

kteří zůstali se svým strachem sami, kteří si sáhli na dno svých sil. Uvědomila jsem si křehkost lidských vztahů a definitivní nenávratnost dní, o které přišly děti. Pochopila jsem, že řadu věcí lze zvládnout na dálku, pomocí šikovných programů, aplikací a skrytých rezerv, které v sobě všichni máme. Hitparádu top zážitků si nestavím. Byly to drobné, ale zásadní okamžiky, naplno prožité, ze kterých čerpám a budu čerpat sílu na svých nových cestách.

Alena Netušilová

Druhé pololetí letošního školního roku se neslo v duchu nekončícího on-linu a následného fyzického návratu žáků do škol. Bylo to dlouhé pro žáky i učitele. Online výuce jsme přivykli, ale přes veškerou snahu se mi nedařilo efektivně učit angličtinu distančně. Chybělo nám to hlavní – mluvit, komunikovat, reagovat na sebe. Zvládali jsme poslechy, čtení, psaní, ale to hlavní – uchopit jazyk jako prostředek komunikace drhlo.

Po návratu žáků jsme se domluvili, že celý konec roku budeme věnovat aktivitám zaměřených na mluvení. První týden byl takový docela zvláštní, jak pro mě jako učitele, tak i pro žáky. Rychle jsme přivykli tomu, že jsme po tolika měsících zase fyzicky spolu a teď si troufnu říct, že si užíváme angličtinu naživo a naplno.

Ve sboru jsem vnímal něco jako odcizení, vakuum. Zvláštní situace, kdy někteří kolegové neznají ostatní. Nemají možnost se fyzicky potkat. Neformálně si popovídat. Vídali jsme se na online poradách – někdo nepromluvil, někdo si nezapnul kameru.

Online výuka byla zaběhnutá, to jsme zvládli. Rodiče i žáci to v rámci možností přijali. Do školy se i přes protiepidemická opatření vrátili skoro všechny děti. Měli jsme obavy, jaké to bude. V médiích se tím hodně strašilo – úzkost, děti bez režimu, psychické problémy apod. Nechci to zlehčovat, vím, že se to děje, ale ve škole se

toto neprojevuje (zatím). Návrat do škol kladl vysoké nároky na všechny. Mám dojem, že se nám to podařilo a v tuto chvíli fungujeme téměř v totožném režimu jako před pandemií. (I když vyhráno asi nemáme).

V posledním půlroce mě kromě vlastní výuky a vedení školy zaměstnával projekt Pomáháme školám k úspěchu. Společně s týmem projektových konzultantů, horeckých učitelů a jedenácti „připojenými školami“ jsme absolvovali čtyři online setkání, do kterých se nám podařilo zapojit i další horecké učitele. Síť škol, pro které jsme inspirativním centrem funguje. Vytvořili jsme si vztah vzájemné důvěry a spolupracující profesionality. Možnost vést takovou síť považuji za velký úspěch celé školy a je velká škoda, že se nám zatím nepodařilo mít setkání naživo. To věříme se změní v září na první dvoudenním živém setkání.

Zkrátka školní život začíná zase vypadat normálně. Tak věřme, že se to za se nepokazí. No a nejvíc jsem si uvědomil, že je potřeba si vážit drobných věcí, které považujeme za normální. Třeba trochu humoru v hodinách 😊.

Miroslav Kubiček

Prožila jsem ho hodně staticky a připoutaná k počítači. Touto zkušeností jsem si uvědomila, že takové vzdělávání je velice zatěžující nejen pro dospělé učitele a rodiče, ale hlavně pro děti. Spousta dětí kolem mě byla vysílena neustálým koukáním do počítače, bolela je hlava, a hlavně je to nebavilo. Jsem ráda, že mohou opět chodit do školy. Myslím, že si i spousta rodičů a dětí uvědomilo, jaký kus práce učitelé dělají a jak důležité je školní prostředí.

Z tohoto půlroku si odnáším vděčnost za lidskou svobodu, vděčnost za svou rodinu a vděčnost za přírodu, lesy,

ptáky, které mě v tom šedém období přinášeli radost a ozdravení mysli.

Yvona Eliášová

Utvrдила jsem se v přesvědčení, že znalosti se získávají mnohem lépe na cestách než ve školních lavicích. Lehce se propojí předměty a nikdo vlastně nevnímá, že se dozvídá něco ze zeměpisu, dějepisu i češtiny.

Jana Bzdilová

Můj největší zážitek byla aktivita – projektové dny s žáky 9. třídy, to mě hodně bavilo. Společně malovali, psali své sny a přání, s názvem DNY SNŮ A PŘÁNÍ.

Poslala jsem jim nápady, inspiraci, aby měli představu, jak by to mohlo vypadat, že je to jejich tvořivost, kreativita, malovat, nakreslit, vyjádřit vše, co chtějí, jakýmkoli způsobem, v podobě slunce, srdce, kytky... V této kreativě se meze nekladou. A následně si tam píšou, vystřihují, přilepují obrázky toho, co v životě mají, je to ta moc přítomného okamžiku, na co v té chvíli myslí, to tam nalepí, napíšou, např: jaký mají dům, byt, kolik mají peněz, jakou práci vykonávají, kde jsou na dovolené, vše je konkrétní, vše je vyjádřeno slovně, používají barevnost, možnost všeho, co je v ten daný okamžik napadne.

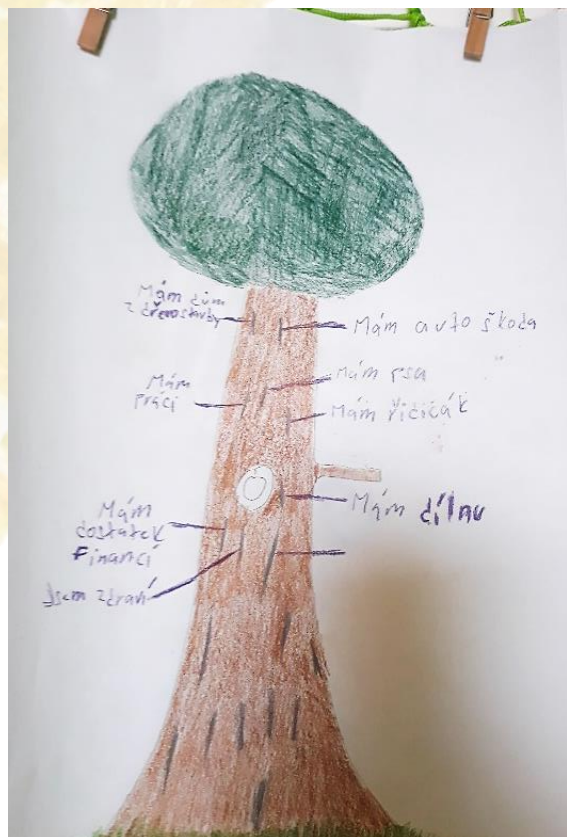
Vždyť i malé děti si malují svá autíčka, kytičky, čmárají a vyjadřují to, co cítí, a někdy se jim to v budoucnu stane realitou.

Do těchto přání si mohou neustále vpisovat, rozšiřovat, přilepovat obrázky, psát, kreslit, je to zábavné, kreativní, přemýšlivé, má to záměr a životní cíl, určené pro všechny věkové kategorie dětí až po dospělé.

A na co vzpomínám? Jak jsem se učila novému programu Teams. To, že jsem to pochopila a začala se v tom orientovat, co a jak a kam psát, jak a co sdílet, děkuji Lence Rýznarové, Martinu Malenovskému, Ondřeji Šnevajsovi, dále i Danovi Hutovi, který mi pomohl na dálku stáhnout bílou tabuli v Teams, což v mém případě byl nadlidský úkol, že bych se až tak orientovala v notebooku, musím se pochválit, šlo to nakonec velmi dobře.

Teď vím, že když mám okolo sebe výborné lidi, tak vše zvládnou. Děkuji Vám.

Pavλίna Antonyová

Uvědomil jsem si, jak je pro mě důležité být v kontaktu s žákem na živo. Distanční výuku jsem od začátku bral jako výzvu. Z té si odnáším novou zkušenost, se kterou jsme se museli všichni nějak popasovat. Během této doby jsem si vyzkoušel všelijaké aplikace a nástroje, ke kterým bych se v rámci běžné výuky přirozenou cestou nedostal. Více vnímám a považuji si zdánlivých obyčejností a běžných věcí, které možná někdy oceňujeme, až když dlouho nejsou – plné školy žáků, kolegů a možnosti výuky venku.

Ludvík Kalibán

V průběhu školního roku jsem si především uvědomila, že bychom se měli umět radovat z maličkostí, že bychom si měli navzájem pomáhat, protože nikdo z nás neví, kdy bude pomoc či radu potřebovat sám. Když se nám vracely děti do školní družiny, užívali jsme si každý den. Děti byly šťastné, že jsou zase ve škole a to mě těšilo a dodávalo energii. Mezi zážitky v uplynulém roce patří určitě mé krátkodobé, ale pro mě intenzivní působení na Montessori v době výuky. Tuto zkušenost určitě hodnotím pozitivně a velmi si vážím všech, kteří mě ve svých třídách přijali. Ať už to byli kolegové či děti. Vážím si vašeho přístupu. Díky zastupům jsem poznala mnoho nových dětí a věřte mi, že je příjemné, když se na mě v koridoru vrhnou děti z pěti různých tříd :-).

Lucie Pryčlová

Během druhého pololetí jsem prožívala různá období. Chvilí jsem byla nadšená z toho, jak rychle se všichni naučili s Teams a jak to vlastně celé funguje, žáci se přihlašují, nikdo se z hodin nevyhazuje, potom zase přišla řada dní, kdy mě unavovala každá zpráva, chyběla mi inspirace a motivace.

Velkou vzpruhu a návrat do reality pro mě znamenaly online semináře zaměřené na čtenářskou gramotnost.

Vyzkoušela jsem si pozici žáka a zjistila, jak strašně náročné je sedět několik hodin u obrazovky a následovat něčí instrukce.

Po celou distanční výuku mi byly velmi nápomocné obě asistentky z mé třídy – Jana Bzdilová a Pavla Kubíčková. Nejen, že mi pomáhaly s absencí, psaním zpráv, přípravami na hodiny, ale byly mi hlavně velkou psychickou podporou ve chvílích, kdy se mi zdálo, že je toho nad hlavu.

Návrat do školy proběhl z mého pohledu hladce, žáci spolupracovali, v klidu zvládali nutné antigenní testování, většinou se zapojovali do výuky a přišlo mi, že je prožité období stmelilo.

Líbilo se mi učení venku. Strávili jsme tam s žáky snad všechny výtvarky a hodiny čtení, ale i jiné předměty, hodně jsme se nasmáli a věřím, že jsme se i něco naučili.

Nedokážu říct, který ze zážitků byl pro mě největší, téměř každý den se odehrálo něco, co jsem nadšeně nebo rozčileně vyprávěla první duši, která se doma objevila. Ráda ale vzpomínám na den včel, který jsme s šestými ročníky oslavili výtvarně.

Lenka Rýznarová

Za poslední půlrok jsem znenadání vystřídala tři pracovní pozice:

sekretářka - tisk výukových materiálů, předávání úkolů, vydávání rodičům i žákům, spolupráce s učiteli.

asistentka žáka - žák ze 7. A dochází na výuku do školy, sdílíme všechny on-line hodiny dle rozvrhu, pracujeme na úkolech a docela si rozumíme - tímto smekám před vyučujícími kolegy!

vychovatelka celodenní družiny pro žáky rodičů ISZ - častá komunikace s rodiči,

organizace provozu a času, rozdílné odchody, rozdílnost věku, netradiční odpolední program.

Zpětně na mě vše působí pohodově, zvládnutě a strašně dávno, jedeme dál! Uvědomění? Pokud nejde o zdraví a o život, nejde o nic :-)

Miluše Žitníková

Poslední školní půlrok byl pro mě osobně velmi náročný. Kontakt s žáky, kolegy i rodiči online je vždy ztížený a pro terapeutickou práci obzvlášť. Ano, přizpůsobili jsme se všichni. Naučili nové kompetence. Já jako školní psycholožka jsem získala určitě nové dovednosti v oblasti poradenství online. Pro mě osobně však bylo velmi frustrující, jak malou možnost podpory a pomoci žákům a rodičům jsem mohla online nabídnout.

Další těžké období nastalo, když se žáci vrátili do školy, a hlavně na prvním stupni se ukázala velká potřeba znovu pracovat s pravidly třídy, oživit režimová opatření žáků a sociální vazby ve třídě, které byly dlouhou dobou během distančního vzdělávání přerušeny. Nyní na

Vybrala jsem si tuto barvu, protože jsem se cítila usazená a prořídla. Kvůli Covidu jsme rukama nemohli jít.

Vybrala jsem si tuto barvu, protože jsem naprosto ŠTĚSTNÁ. 😊

konci roku již můžu s úlevou říci, že to děti zvládly. Z mého pohledu mají velkou schopnost rezilience a také schopnost zapomenout a nastartovat se na to, co je teď a co je čeká. To mně osobně trvá mnohem déle. Také jsem s úlevou zjistila, že míra úzkostí a strachů se díky vrstevníkům ve škole u mých klientů sama snížila.

Takže sama pro sebe jsem učinila nové poznání, že dospělí často dětem pomoci nemůžou. Děti potřebují daleko více pro vyřešení svých problémů kolektiv vrstevníků, a to nenahradí žádné domácí prostředí a sebelepší terapie.

Jako příklad uvádím kresby a sdělení našich žáků, kteří měli pomocí karet DIXIT vyjádřit čas strávený doma online a čas ve škole.

Kateřina Lerchová

Tuto barvu jsem si vybral, protože je to jako přesun z online výuky do normální školy je to jako návrat z karantény do školy.

Tuto barvu jsem si vybral, protože mi jako kadoci krev docházela srdečnost a už jsem se přestával dávat.

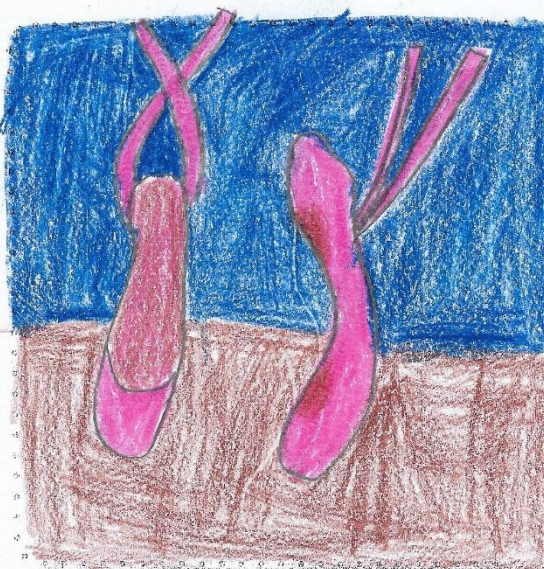

B. Gundersová

Vybrala jsem si tuto
kartičku protože mi je
pohar štěstí a krásy
předece.

Vybrala jsem si tuto
kartičku protože jsem spora
tančila radostí když jsem
se ráno probudila.

ZPRÁVA O ČINNOSTI ŠKOLY

LEDEN – ČERVEN 2021

ZŠ a MŠ Horka nad Moravou

Lidická 9

783 35 Horka nad Moravou

www.zshorka.cz

Ředitelka školy:

Mgr. Sylva Stavarčíková

stavarcikova@zshorka.cz

Redaktor zprávy:

Mgr. Lenka Rýznarová

